

Услужват ми, – наистина, – купуват ми за ядене, вестници, лекарство; мили, внимателни са, загрижени за мене. Днес цял ден са тичали да дирят един български лекар. – Всички мои познати, които биха могли да ми посочат към кой лекар да се обърна, са заминали по курорти. – Да отидеш така, не препоръчан от някой тукашен при някого от знаменитостите им – трябва да платиш само за едно преглеждане 500 fr. (т.е. около 3000 лв.), а то не е за нашите бюджети, още повече като се знае, че с едно преглеждане само няма да се свърши.

Такива работи, Ваньо! – Все същите истории, които ми бяха дотегнали вече напоследък в София, и от които си мислех, че ще се отърва, щом дойда тук. – Но, добър е Бог, – аз не губя куража си, и вярата – че лошото ще се мине, и ще дойде хубавото. – Затова си лежа – тъй търпеливо, както аз мога (ти знаеш!), мисля си по цели дни и нощи какво ли не, обсъждам, мечтая, кроя планове, – докато заспя. А знаеш ли, че тук спя добре! Шумът на Париж ми действа друго-яче: люлее ме и ме приспива като люлка. – И сега, лека ноц, моето момче.

Бъди здрав, и бодър, и ми пиши.

Л[иза]

6.

Paris, 14. VIII. 28

Фу, Ваньо, какво сърдито, делово писмо! – Като че го е писал настойник... или разлюбил съпруг!... Вижда се, че когато си го писал не си бил само разтревожен за здравето ми, а си бил и сърдит, и кой знае? – може би си бързал за някъде, и затова си изчел само нотациите си, и не си имал време да кажеш нищо повече. Болен човек – казваш, какво мога да ти кажа? – А в другите си писма, които си писал даже лежишком, много не ти пречеше болестта, и по-дълги бяха, и по-мили. Нейсе, – накрая, като лъч след буря, изплъзнала ти се една целувка изпод перото!

Хайде, хайде, успокой се, – аз не се сърдя – нали знаеш,